

Vinko Möderndorfer

Jesenske pesmi

pesnik in vodnjak

janezu menartu

obstal sem ob vodnjaku
pesnik mi je rekel da je nekoč
stal tam s svojo materjo
zdaj so tam v tlak vklesane

njegove besede pesnika ni več
jaz bom še nekaj časa napis
bo izginil o tem sem prepričan
vesolje se bo sesulo nič ni vredno

kar je snov je mislil pesnik
ni ga ni mene ni teles in
besede vedno zvenijo v nič

kdo jih sliši če ne jaz
kdo je mrtev pesnik
če ne jaz

jaz midva ti

poljubi so ugrizi na koži drobne živali
jezik v ustih tli preden plane plamen
vate dokler seže dokler se ne ustavi
z zobmi ugriz in voda ki sledi si ti

ustnice so meso sadeža tik pred besedo
razpočijo seme ki ne bo ne klilo ne
razdrobilo trenutka do drobca samote
ki pride ko se uliješ nenadno in si ti

dlan pade kot udarec ki najde mesto
zaskeli beseda bolj ne manj čeprav
zacveti enako in si še bolj kot ti

objem na koncu je stisk prisega vse
kar misliš na koži ki sluti in ve da
jezik je največ še več kot midva si ti

varoval te bom

varoval te bom pred sabo ti objubljam
ne bom ti dovolil da bi me objemala
do bolečine niti do krvi objem naj bo
lahek da lahko dobijo krila prostor

ne bom ti dovolil da bi me izdala
šla drugam sledil ti bom do konca
stal pred posteljo in štel trenutke
prevare in potem te bom ubil zmečkal

v sebi zgnetel po svoji meri po razdalji
svojih rok svojega spola in potem spet
in spet ne bom dovolil to ti objubljam

da bi šla da bi sploh kamor koli razen
z mano na konec sveta na konec telesa
po šivih in žilah kot za vedno draga moja

moja stara teta

moja stara teta je ostala edina
najbolj utrujena najbolj vesela
nikoli ni videla morja nikoli ni
jedla kaviarja nikoli stala pod

eifflovim stolpom nikoli imela
moškega imela pa je mene
moje življenje za svoje mojo
jezo je sprejela nase kot darilo

izrezke iz časopisa je spravljala
v mape na rob pisala drobne
številke dneve in mesece mojih

porazov in uspehov in zdaj ko vse
odhaja od nje in je črni konji ne
spustijo več v njeno sobo vpraša

saj me ne boš zapustil tudi ti

samo pari ki ne morejo imeti otrok

samo pari ki ne morejo imeti otrok
jih načrtujejo vsi preostali smo ponesrečeni
nenačrtovan izbrizg na klopici v parku
na hitro v stranišču lokala ali v belini

postelje stoje leže na boku vsi smo
del naključja nekakšne nepredvidljive
usode samo tisti ki jalovo preizkušajo
svojo kemijo ker verjamejo da so

usojeni drug drugemu v resnici pa
so njihovi sokovi pomota drgnjenje
luščenje praznih semen samo tisti

verjamejo da obstaja poslanstvo
da je želja dovolj in da je načrtovan otrok
ki bo ljubljen zadosten dokaz za boga

držala sva se za roke

držala sva se za roke
in šla skozi mesto
hiše so enake kot včeraj
ulica se sveti malce

drugače zrak vstopa
v pljuča ko greva
skozi podhode držeč
se za roke kot dva

zaljubljenca ne vem
če se dovolj zavedaš
kako blazno sva umrljiva

danes bolj kot včeraj
ne vem če je tvoja roka
v moji zato tako potna

v imenu mojih rok

v imenu mojih rok sezi vase dokler
ne začutiš nabreklega konca pod prsti
v imenu mojih rok postani pokrajina
posuta s poljubi kot z drobnimi kamni

v imenu in v spominu pa tudi v porazu
mojih rok zasukaj nazaj če se da
svet in telo poleži malo zame tudi
če ležiš z drugimi v imenu oči ki so

nekoč staknile pogled in obstale za
hip v vrtu obdanem z lično ograjo
in sončnicami kot na neki drugi sliki

v imenu mojih rok božaj trenutke
kot cvetove misli kot da bi bili živa bitja
v imenu najine zamujene ljubezni